

Ella och piraterna

Av Sara Jorlén

Ella var 6 år och bodde i Torekov med sin stora familj i ett litet hus. Ella var en riktig tuffing, hon var bäst bland vännerna på att skjuta slangbella, hon var modig som ingen annan, men framför allt var hon snäll och pålitlig. Hon ljög aldrig och ställde alltid upp för dem som behövde det.

En morgon vaknade Ella ruskigt tidigt, redan innan alla andra i huset. Hon gnuggade sig i ögonen, smög upp ur sängen och ut i köket. Där tog hon en potatis som hon började knapra på samtidigt som hon försökte öppna ytterdörren utan att väcka resten av huset. Hon gick ner mot stranden för att se om hon kunde hitta något roligt att leka med, som vanligt hade Ella sin slangbella i fickan, den gick hon aldrig utan.

Det fortfarande var mörkt så det svårt att se något på stranden, men när hon blickade ut över havet tyckte hon att hon såg ett skepp. Kunde det verkligen vara sant? Ella gnuggade sig i ögonen gång på gång. Skeppet kom närmare och när Ella såg flaggan vada visste hon direkt vad det var för skepp. Flaggan var svart med en vit döskalle med korslagda benknotor - PIRATER! Ella kände håret resa sig i nacken, vände sig om och sprang så fort hon kunde tillbaka till huset.

– Far, far! Pirater, pirater! - skrek Ella redan innan hon hunnit öppna dörren.

Ellas pappa som nu satt och åt frukost- sill och potatis som vanligt, tittade skräckslaget på Ella innan han sprang ut och slog i den stora byklockan. På bara några få minuter hade folket samlats och ryktet att det var pirater på väg sprida sig. Men det var för sent, piraterna var redan framme på stranden och Ella kunde höra dem skråla.

Piraterna stal precis allt för byborna, de tog till och med kyrksilvret, de uslingarna. Innan de återvände till skeppet förstörde de båtar och hus. Det fanns inget byborna kunde göra. Ledsna tittade de på all oreda som piraterna ställt till med och började städa upp så gott de kunde.

Ella hörde sin pappa och de andra männen prata, hon hörde namnet Peder Wessel nämnas. Alla visste vem Peder Wessel var. Han var en fasligt ryslig pirat sades det, en riktig usling. Men det sades även att han var riktigt stilig, inte alls sådär ful och ryslig som man tänker sig att pirater är.

Ryktet gick på Bjärehalvön att Torekov var i knipa och vänner från byarna runt omkring kom snabbt för att hjälpa till. Och vilken tur! För senare kom de nedrans piraterna tillbaka! Men den här gången tänkte torekovsfolket slåss! Och slåss gjorde de! På stranden var det en riktig villervalla med folk. Gömd under en sönderslagen båt hade Ella gömt sig istället för att tillsammans med de andra barnen sätta sig i säkerhet i skogsdungen. Hon såg hur torekovsfolket och deras vänner slogs med piraterna och en efter en jagade de piraterna som flydde ut i havets vågor.

Så såg Ella honom - Peder Wessel! Han var så stilig att det inte gick att ta fel, alla de andra piraterna var så fula och hemska att man fick ont i ögonen av att se på dem.

Båten som Ella låg gömd under låg precis vid ett äppelträd och det var fullt av ruttnande äpplen på marken. Hon visste att hon aldrig fick skjuta någon med slangbellan, men detta var en nödsituation förstod Ella. Hon laddade slangbellan med ett ruttet äpple och siktade. PANG! Ella träffade Peder Wessel mitt i plytet! Fullträff! Peder såg sig förvirrat om. PANG!

Ella sköt iväg ännu ett ruttet äpple som träffade Peder Wessel på näsan! När han hade ryggen mot Ella passade Ella på att bombardera honom med små äckliga äpplen, som hon sköt iväg med sin slangbella. Peder Wessel tjöt som en stucken gris när han sprang ner mot havet och dök ner i vågorna med svärdet mellan tänderna. När de få kvarvarande piraterna såg att deras ledare flydde med svärdet i sin mun hoppade även de i havet och simmade mot skeppet. Mellan vågorna hördes piraterna skrika efter sina mammor och be till gud att om han hjälpte dem skulle de bli snälla. Eller, snällare i alla fall.

Så lade sig tystnaden över stranden och Ella kravlade sig fram från under båten. Barnen och de gamle som tidigare hade gömt sig strömmade till stranden och jublet ekade över havet. Även om mycket av Torekov var förstört så ställde byborna till med fest för att fira att de hade vunnit över Peder Wessel och hans rysliga pirater. Under kvällen så pratades det mycket om vad det egentligen var som gjorde att Peder gav upp till slut, men ingen visste riktigt säkert. Så såg Ellas pappa hennes slangbella sticka upp ur hennes ficka och tittade frågande på henne. Ella rodnade och nickade och tänkte att nu skulle hon säkert få skäll. Men Ellas pappa kom fram till henne, tog henne i sin famn och kramade henne hårt och viskade i hennes öra:

– Min lilla modiga flicka... jag vet inte riktigt hur du gjorde det, men du räddade inte bara mig utan hela Torekov, jag är så stolt över dig, flickan min!

– Allt för byn far, allt för byn! - svarade Ella innan hon utmattad somnade mot hans axel och drömde om synen av Peder Wessel täckt av äppelmos...

Illustration Anna Nilsson